

Fastlagssöndagen, Kärlekens väg 10/2 2013, 2 årg

12När Mordokaj fick höra vad Ester sagt **13**lät han svara henne: ”Tro inte att du ensam bland alla judar skall komma undan bara därför att du bor i kungens hus. **14**Tiger du i detta ögonblick kommer befrielse och räddning för judarna från något annat håll, men du och din fars familj skall gå under. Kanske var det för en stund som denna du blev drottning.”

15Då sände Ester detta svar till Mordokaj: **16**”Samla genast alla judar som finns i Susa och håll fasta för min skull. Ni skall inte äta eller dricka på tre dygn, varken dag eller natt. Jag och mina tjänsteflickor skall fasta på samma sätt. Sedan går jag till kungen, trots att det är mot lagen. Är jag förlorad, så är jag förlorad.” **17**Mordokaj gav sig i väg och gjorde precis som Ester hade sagt till honom. (Est 4:12-17)

Gud, vår frälsare vill att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen. **5**Gud är en, och en är förmedlaren mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus, **6**som gav sig själv till lösen för alla. (1 Tim 2:4-6)

20Bland dem som kommit upp till högtiden för att tillbe Gud fanns några greker. **21**De sökte upp Filippus, han som var från Betsaida i Galileen, och sade: ”Herre, vi vill gärna se Jesus.” **22**Filippus gick och talade om det för Andreas, och Andreas och han gick och talade om det för Jesus. **23**Och Jesus svarade dem: ”Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas. **24**Sannerligen, jag säger er: om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd. **25**Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som här i världen hatar sitt liv, han skall rädda det till ett evigt liv. **26**Om någon vill tjäna mig skall han följa mig, och där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig skall Fadern ära honom.

27Nu är min själ fylld av oro. Skall jag be: Fader, rädda mig undan denna stund? Nej, det är just för denna stund jag har kommit. **28**Fader, förhärliga ditt namn.” Då hördes en röst från himlen: ”Jag har förhärligat det och skall förhärliga det på nytt.” **29**Folket som stod där och hörde detta sade att det var åskan, men några sade att det var en ängel som hade talat till honom. **30**Jesus sade: ”Det var inte för min skull som rösten hördes, utan för er skull. **31**Nu faller domen över denna världen, nu skall denna världens

härskare fördrivas. 32Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.” 33Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö. (Joh 12:20)

Idag är det fastlagssöndagen. De av oss som är lite vana att fira gudstjänst kanske märker att nu händer något? Nu skiftar gudstjänsten lite karaktär från julens glädje och ljus in i den lite dovare fastetiden, när vi följer Jesus på vägen mot korset. Men vi ska inte gå den vägen i förväg. Det är först nu på onsdag som fastan börjar. Fastlagen (idag till och med fettisdagen) är den tid före fastan när kristna över hela världen brukar njuta lite extra. Här i Sverige äter vi semlor, som vi också ska få göra här i kyrkan idag, om vi vill. I Latinamerika har man karnevaler, där man festar med god mat tar farväl av kött för en tid. Det är vad karneval betyder.

I dagens evangelietext talar Jesus om något särskilt, något som också har med mat att göra... [Ta vetekorn i handen och gå ut och visa.] Är det någon som ser vad det här är? Självt såg jag såna här på nära håll förra sommaren när jag var ute och vandrade i närheten av klostret Taizé i Frankrike. Små gulbruna hårda saker, oval form. Vetekorn. Jag vet inte vad ni tänker på när ni ser såna här? Jag kan tycka att de ser ganska torra och döda ut. Men varje litet vetekorn kan växa upp och bli ett veteax med många nya vetekorn i... Om vi släpper taget om det. Begraver det i jorden.

Jag tänkte pröva att så några vetekorn idag. Det har jag aldrig gjort. Men jag blev lite nyfiken på om det kommer upp något ifall vi sår vete i en vanlig blomkruka. Det låter väl som en spännande idé!? Har vi något barn som vill komma fram och hjälpa mig? [Ta fram en blomkruka med jord i, vetekorn och en liten vattenkanna.]

Jesus sade: om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd.

Den versen, Joh 12:24, brukar kallas för vetekornets lag... vetekornets princip. Vad menar Jesus? I själva verket är det så att Hans berättelse om vetekornet rymmer en stor hemlighet. Jesus talar egentligen om mer än bara vetekorn. Han talar om sig själv.

Han som var Gud själv, lade av sig den glans och härlighet Han haft i evighet. Och så lade sig själv som ett tillitsfullt litet vetekorn i Gud Faderns hand [ta ett vetekorn och sänk från hög höjd ner i handen]. Det gjorde Han när Han lät sig födas hit ner till jorden som ett barn. Nu när påsken närmar sig ännu en vår vet han att tiden är mogen. Nu ska vetekornet sås, läggas i jorden för att dö. Och för att i jordens mörker väckas till liv på ett nytt sätt, spira och så småningom bära rik frukt. Om Han inte låter sig utlämnas i människors händer förblir Han ett ensamt korn. Då kan Han inte rädda oss och överbrygga allt det i våra liv som

skiljer oss från Gud. Som döden är den yttersta konsekvensen av. Men om Han låter sig läggas ner i jordens djupaste mörker. Då kan något stort ske.

Men när Jesus talar om vetekornet talar han inte bara om sig själv. Han talar också om oss. Vi kan också se på oss själva som vetekorn. Det blev vi när vi döptes. Utanpå ser vi kanske inte så mycket ut för världen, men i våra hjärtan bär vi en grodd av gudslängtan och gudslighet. Jag vet inte hur det är för dig: kanske märker vi inte mycket av den grodden? Kanske i andra tider känner vi liksom hur något rör sig i oss, drar i oss, längtar efter att få växa och spräcka skalet.

Men det här med att vara ett vetekorn är inte enkelt. Det är en stark bild, det där när kornet läggs ner i mörkret, ner i jorden, ensamt och isolerat. En känsla av att nu dör jag! Som att ditt liv tas ifrån dig. Har du upplevt det i ditt liv ngn gång...? Den kristne författaren och andlige vägledaren Magnus Malm beskriver det i sin bok "Under mandelträdet". Där delar han bl a erfarenheter från när han hade drabbats av utbrändhet, om jag minns rätt. Tider av sjukdom kan vara tillfällen när vi känner oss som korn lagda i mörkret, i jorden, lämnade att dö. Men kanske... kanske får vi nåden att upptäcka att i mörkret, när man inte själv förmår så mycket, i beroendet av andra människor och i beroendet av Gud började den där gudsgrodden i våra hjärtan växa.

Jesus sade: om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd.

Man måste inte alls vara sjuk eller döende för att lära av vad Jesus säger. Vad kan det betyda för oss i vår vanliga vardag att falla i jorden och dö som vetekornet?

Ni har säkert varit med om att konflikter löses när någon vågar dö, släppa på sin position och prestige för att öppna sig för den andre? Det kan vara i familjen, i släkten, på arbetsplatsen, i församlingsgemenskapen... Kanske finns det sammanhang där vi: medvetet eller omedvetet uppehåller låsta positioner och prestige som hindrar gemenskapen? Kanske ganska oviktiga sakfrågor kommit att få för stor vikt? Men ingen vill vara den som ger sig. Jag vill ju inte att de ska se mig som svag. Till oss som finns i sådana här situationer är detta en utmaning att kanske våga ta ett steg tillbaka. Att öva oss i att se till andra. Om vi tittar i v 25 i evangelietexten ser vi att Jesus gör den kopplingen: **Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som här i världen hatar sitt liv, han skall rädda det till ett evigt liv.**

Jag hajar till lite när Jesus säger att den som *hatar* sitt liv ska rädda det. Jag vet inte om ni kanske också gör det? På svenska blir det väldigt starkt. Det grekiska ordet är inte på samma sätt. Det har ingenting med självförakt eller självförkastelse att göra.

Tvårt om – för att rätt kunna högakta andra behöver vi ha lärt känna vårt eget höga värde och Guds kärlek till oss. För en del av oss är det det vi har svårast med och därför där vi bör fokusera, inte i första hand på att högakta andra, utan oss själva. Först när vi tagit emot oss själva med kärlek från Gud kan vi med rätt kärlek ge av oss själva för andra.

På så sätt har inte vetekornets lag att göra med att se ner på sig själv. Det vi ska hata eller kanske rättare sagt nedprioritera i våra liv är de falska mönstren och gemenskapshämmande mönstren i oss. De som vill ha allt för sig själv. Det som är kärlekslöst både mot andra och oss själva. Men det goda och sanna, det i vilket vi är lika Gud uppmanas vi att älska och hjälpa att växa. Om vi upptäcker hur högt Gud älskar oss då kanske vi på ett nytt sätt kan våga älska andra, att prioritera andra och lyssna till dem. Det blir mycket lättare att göra det när jag ser att mitt värde är unikt och inte beror av hur bra jag är i relation till andra. Då kanske kan jag våga ge mig själv som ett vetekorn för andras skull? Och kanske får jag se hur mitt liv skjuter skott med veteax?

Jesus gav sitt liv för att andra skulle få liv. Det är vetekornets djupaste livsmening, den gudomliga kärlekens väg – Jesu väg. Och även vår väg. Alla kristnas väg. Överallt där livet spirar kan vi ana att vetekornets lag är verksam.

Allra djupast handlar detta med vetekornets lag om döden och uppståndelsen: om Jesu och om vår död och uppståndelse. Det ser vi om vi läser sammanhanget kring vår evangelietext. Förmodligen har Jesu sista vecka börjat och även sista etappen i Hans vandring mot korset. **Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd.**

I Första Korinthierbrevets 15 kapitel plockar Paulus upp det här temat från Jesus med döden och uppståndelsen som en sådd. Han skriver: **Nu undrar någon: ”Hur uppstår de döda? Hurdan kropp har de när de kommer?” 36 Vilken enfaldig fråga! Det du sår får inte liv om det inte dör. 37 Och när du sår är det inte den blivande växten du sår utan ett naket sädeskorn eller något annat frö. 38 Men Gud ger det den gestalt han har bestämt, och varje frö får sin egen gestalt. (1 Kor 15:35-38)** Jag tycker att det är en vacker bild att tänka sig vår död och uppståndelse som en sådd där våra evighetskroppar liksom blommor växer upp ur de vetekornskroppar vi har idag. Den bilden känns fin. Jag vet inte hur det känns för dig?

Nu börjar vår predikan gå mot sitt slut. Jag vet inte vad du har fastnat för idag, vad som har berört dig. Ifall det fanns något som just du behövde höra. Ta gärna fasta på det, ta med det hem och fortsatt fundera och prata med Gud eller med en vän om hur det här med vetekornet hänger ihop med ditt eget liv.

Nu när vi i veckan går in i fastetiden kan vi göra det vissa om att det är något gott att Jesus går lidandets väg. Och att vi vandrar med Honom, prövar att i

vardagens situationer ge oss som vetekorn för andra. Ärkebiskop Anders Wejryd skrev om just detta i en artikel i veckan: att fastan handlar om att gå bortom sig själv, att se den andra och fästa blicken på Jesus. När vi faller i jorden och dör med Honom kan vi fördjupas i kärlek till Gud, varandra och världen. Den kärlek med vilken Gud ger oss livet tillbaka.

Vi är i tystnad en liten stund...